

Tien briefjes

Een wit overhemd naast een wit jurkje. Ze wapperen in de wind terwijl de zon erop schijnt. De waslijn is gespannen tussen twee houten palen. Glooiend gras loopt door tot aan een bosrand. De felle zon lijkt door de witte stoffen heen te schijnen. De agente stapt dichterbij. Haar zwarte laars zet ze op het gras, wat nog nat is van de dauw. Haar partner inspecteert het vakantiehuisje. Ze is op haar hoede. In de tuin is het stil. Dan verstijft ze en staart naar de kledingstukken. Donkerrode vlekken op de borst en mouwen van het overhemd. Het witte jurkje toont een rode afdruk van een hand!

Simone spreidt haar vingers, wachtende om die van Lucas te ontvangen. Hij knijpt en gaat met zijn andere hand door haar krullende haren. Het naar binnen vallende licht verradt dat het lente is geworden. Zij bijt op haar lip en laat hem dichtbij komen. Ze houdt van zijn beleefde voorzichtigheid. Ze houdt er nog meer van om die te doorbreken. Ze zijn die lenteochtend naakt. Zonnestrallen raken hun huid. Met elk woord en elke aanraking veroverft hij haar steeds meer.

Simone en Lucas zijn op een huisfeestje. Het huis heeft een dakterras. Simone kijkt naar de sterren terwijl Lucas met iemand aan het praten is. Plukjes wolken vliegen razendsnel voor de maan en de sterren langs. Net als zij zich afvraagt of ze niet te snel gaan, hoort ze Lucas enthousiast reageren op het verhaal over een vakantiehuisje.

‘Het ligt in het heuvelachtige gebied dat gezien wordt als de voet van de Alpen. Het is een klein huisje maar des te romantischer.’ Lucas kijkt naar Simone en zijn ogen twinkelen als de sterren boven hun hoofd.

Al drie dagen van tevoren had Lucas zijn spullen klaarliggen. Nu is het daadwerkelijk zover. Simone drentelt wat voor haar kledingkast. Als laatste pakt ze een wit jurkje dat ze altijd al had willen dragen. Het is een te kort jurkje om over straat mee te gaan, vindt zij. In het afgelegen zomerhuisje zal het perfect tot zijn recht komen. Lucas zit al in de auto en kijkt ongeduldig op zijn horloge. Dat terwijl ze geen bepaalde aankomsttijd hebben. Ze laat de achterklep van de auto dichtvallen. De lucht is grijs. Wanneer ze zit en opzij kijkt drukt hij een zoen op haar lippen.

‘We gaan.’

Ze komen laat aan in het vakantiehuisje. Ze hadden vet en weinig gegeten langs de snelweg. Simone is moe. Ze hoort nauwelijks hoe Lucas enthousiast de mooie houten voordeur beschrijft. Ze hoort niet hoe lyrisch hij is over de krullende trapleuning. Samen poetsen ze hun tanden. Naast elkaar liggen ze in bed. Simone valt in slaap. Lucas kijkt nog vol energie naar de houten balken.

Wanneer Simone wakker wordt, is Lucas al uit bed. Ze hoort geluiden van beneden komen. Pannen en borden. Wanneer ze geuwend de eetkamer binnenstapt ziet ze Lucas glunderend een ontbijtje presenteren. Een glimlach vormt zich bij Simone. Jus d’orange, kaas, toast en een eitje. Naast het eitje ligt een briefje. Ze hebben tien dagen vakantie uitgetrokken om hun prille liefde te vieren. Lucas zijn enthousiasme kent geen grenzen. Als een ware adventskalender heeft hij tien verrassingen voorbereid. Elke ochtend bij het ontbijt mag ze een briefje openen.

De agente schreeuwt naar haar partner en tast naar haar dienstwapen. De tuin is leeg en overzichtelijk. Haar wapen richt ze op de bosrand die steeds donkerder lijkt te worden. Haar oog en het wapen schieten opzij als er iets lijkt te bewegen in het bos. Ze heeft het warm in haar dienstkleding. Vannacht zou er gegil hoorbaar zijn geweest in het vakantiehuisje. De meldkamer had het licht opgevat maar vroeg hen toch te gaan kijken de volgende ochtend.

Simone pakt het briefje van de tafel. Het is opgerold en is vastgeknoopt met een lint. Ze vouwt dit eerste briefje open. "Vanavond is de privé spa geopend. Dresscode: badjas en slippers."

Voor ze de badjas dichtknoopt, bekijkt Simone haar naakte lichaam. Ze heeft sterk geaccentueerde jukbeenderen en heupen. Haar huid heeft een lichte glans. Ze merkt op dat ze wel wat vaker bewust naar zichzelf mag kijken. De slippers had ze in het huisje gevonden. Simone gloeit van verwachting. Meteen nadat ze aanklopt zwaait de slaapkamerdeur open. Overal kaarsen en een geur van eucalyptus. De schaduwen gecreëerd door de kaarsen dansen over de houten balken. Lucas maant haar glunderend om te gaan liggen.

Het tweede eitje, de tweede ochtend en het tweede briefje. "Vanmiddag picknicken we op hoogte. Dresscode: je sexy wandelschoenen."

Simone laat haar hoofd rusten in de schoot van Lucas. Ze sluit haar ogen tegen de felle zon. Lucas aait haar krullen. De picknick was heerlijk en de hike was uitdagend. Ze laat zich normaal nooit zo leiden. Dit is ze niet gewend van hem. Dit heeft hij dus al een tijdje lopen bekokstoven. Met haar ogen geopend in spleetjes kijkt ze gelukkig naar boven.

Weer is er beweging tussen de bomen. De agente schreeuwt richting het donker tussen de stammen en stapt die kant op. De bomen staan dicht op elkaar. Het is onmogelijk om ver te kijken. Ze kijkt achterom waar haar partner blijft. Het duurt te lang. Als de dader het bos in gevluht is, moet ze nu handelen. Haar armen gestrekt. Wapen krachtig in haar handpalm. Ze waagt het om over de prikkeldraad, wat de tuin van de bosrand scheidt, heen te stappen. Een doodse stilte lijkt uit het bos op haar af te komen. Elke stap met haar laars op de dorre bladeren maakt een enorm kabaal in die zware stilte.

Simone laat zichzelf drijven. Haar blik omhoog naar de strak blauwe hemel. Het meertje ligt beschut tussen de bomen. De laatste dagen lijken te mooi om waar te zijn. Ze voelt een roes. Met haar voeten moet ze trappelen om niet naar beneden te zakken. Het wateroppervlak is aangenaam. Als je dieper reikt wordt het snel koeler. Lucas ligt op zijn handdoek en ze fantaseert hoe hij naar haar kijkt. Naar haar rondingen die boven het wateroppervlak uitsteken. Morgen is al hun laatste avond in het huisje. Ze is benieuwd wat er op het laatste briefje zal staan.

Het was warm. Simone voelt zich gebroken door de plakkerige nacht. Lucas lag al snel diep te slapen. Nu is zij als eerst wakker en loopt met blote voeten over de tegels van de eetkamer. Haar maag rammelt. Ze maakt snel een broodje kaas voor zichzelf en begint tegelijkertijd het ontbijt klaar te zetten. Met thee in haar handen staart ze de tuin in. Er hangt mist tussen de bomen van het bos. Haar blik blijft hangen bij iets wonderschoons. In verwondering tuurt ze naar een ree die aan het grazen is aan de rand van de tuin. Het jonge dier steekt haar kop omhoog en gaat vervolgens weer kalm door met grazen.

De trap kraakt. Lucas is wakker. Hij loopt de eetkamer binnen. Hij geeuwt, houdt haar billen vast en drukt een zoen op haar lippen.

'Goedemorgen, wat ben jij vroeg wakker?'

'De rollen zijn omgedraaid.' Simone draait zich los uit zijn greep en wil eitjes gaan bakken.

'Morgen gaan we weer naar huis, maar niet voordat je het laatste briefje hebt geopend.'

Simone pakt het kleine opgerolde briefje aan. Langzaam schuift ze het glimmende lint van het papier af. Ze leest. "Vanavond wordt een avond om niet te vergeten. Dresscode: draag één enkel kledingstuk." Ze laat het briefje weer dicht rollen en kijkt Lucas in de ogen. Zijn donkerbruine ogen zwijgen.

Ze zitten tegenover elkaar. De ondergaande zon kleurt de lucht rood. Het is buiten nog aangenaam warm. Simone ziet dat Lucas onrustig is. Hij schuift af en toe op de zitting van zijn stoel. Het is de tiende dag. Ze reikt over de kleine ronde tafel en legt haar hand op zijn onderarm. Ze blijven elkaar even aankijken. Lucas heeft heerlijk gekookt. Een romige pasta met paddenstoelen en biefstuk puntjes. Ze kauwt op een stukje vlees wat inmiddels afgekoeld is. Deze tien dagen voelen onwerkelijk. Ze heeft vanavond plots het gevoel op grote afstand te staan van Lucas. Hoe goed kent ze hem eigenlijk? Ze probeert een vraag te formuleren maar ze weet niet waar ze moet beginnen. Lucas en zij doen fijne dingen en ze voelt de romantiek. Toch is hun samenzijn af en toe leeg.

Simone staat in de slaapkamer. Lucas heeft de woonkamer als verboden terrein uitgeroepen totdat hij klaar is met de voorbereidingen. Ze heeft haar kleding uitgestald in de statige kledingkast. Hij is gemaakt van mooi blank gelakt notenhout. Op een van de deuren is een ovale spiegel gemonteerd die is omgeven met houtsnijwerk. Ze kijkt naar haar witte jurkje wat aan een hanger bungelt. Het jurkje is kort en heeft kanten stiksels rondom de decolleté. Ze had geen beter kledingstuk kunnen bedenken voor de dresscode. Haar dunne trui doet ze uit en ook haar BH gaat uit. Ze kijkt naar haar sokken. Dat gaat koud worden. Het jurkje met fijne stof glijdt over haar hoofd. Pas als ze het jurkje aan heeft, doet ze ook haar slip uit. Met haar handen gaat ze over de stof terwijl ze zichzelf aankijkt in de spiegel. Ze voelt zich kwetsbaar en sexy tegelijkertijd.

Voor de woonkamerdeur blijft ze stilstaan. Het is fris en ze trilt een beetje. Lucas heeft geroepen dat hij zover is. Simone treuzelt. Vanuit de woonkamer klinkt zijn stem.

‘Kom binnen lief.’

De woonkamer is door Lucas volledig overhoop gegooid. De meubels staan in de eetkamer en er ligt een groot wit doek over de vloer. Er draait opzweepende muziek.

De agente staat stil. Ze weet niet waar ze moet beginnen in het dichte bos. Bruut wordt de stilte verstoord door het kraken van haar portofoon. Krakerig is de stem van haar partner te onderscheiden. Ze kan niet verstaan wat hij zegt. Ze vraagt hem het te herhalen.

‘Er is beweging in het huis. Waar ben je?’

De agente draait zich om en ziet tussen de bomen het vakantiehuisje nog staan.

‘Shit.’

Ze rent over de bosgrond en springt over de prikkeldraad. Haar partner roept over de radio dat ze naar de voordeur moet komen. Ze is buiten adem. Haar partner staat met getrokken wapen voor de houten voordeur. De agente kijkt gespannen door het glas naast de voordeur. Er is beweging. Een persoon nadert de voordeur. Zodra de deur open gaat verschijnt een man. De agenten manen hem om zijn handen zichtbaar in de lucht te steken.

De woonkamer is warm. De houtkachel staat hard te branden. Lucas staat midden in de kamer met zijn handen op zijn rug. Simone dreunt bij de deur. Ze voelt haar wangen gloeien. Hij vraagt haar dichterbij te komen. Net als ze iets wil zeggen haalt hij zijn handen van achter zijn rug weg. In elke hand heeft hij een tube verf vast.

‘Bodypainten!’

De rode verf knijpt hij op zijn handpalmen.

‘Moet ik mijn jurkje niet uit doen?’

‘Ik help je. De verf wassen we er wel uit.’

Lucas legt een hand op haar borst en begint haar te zoenen. Vurig houden ze elkaar vast. Hij bijt op haar lip. Het jurkje gaat uit en hij trekt zijn overhemd uit. Hun naakte lichamen drenken ze in de rode

verf en daarna gele verf. Ze trekt gele strepen over zijn rug. Rode handen drukt ze op zijn billen. Al vrijend rollen ze over het witte doek. Hun voeten, hun billen en hun knieën drukken af op het wit.